

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **N. D. T.** nar. X
státní příslušnost Vietnam
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. OAM-13666-4/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zrušil platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Důvodem zrušení tohoto pobytového oprávnění bylo pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Tuto skutečnost dokládá ve spise založený rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Okresního soudu Praha – západ (dále jen „okresní soud“) ze dne 20. 12. 2023, č. j. 1 T 78/2023-152, který nabyl právní moci dne 25. 6. 2024. Žalobce se dopustil přečinu ublížení na zdraví ve stadiu pokusu a přečinu výtržnictví tím, že dne 19. 7. 2023 spolu s dalšími dvěma osobami fyzicky napadl mladistvého poškozeného opakovanými údery rukou a loktů a kopy nohou do zad, horních končetin a hlavy, přičemž poškozenému způsobili zranění spočívající v hematomech v obličeji, na horních končetinách a v pruhovitém zarudnutí kůže mezi lopatkami, a dále mu způsobili odlomení kovových zámečků rovnátek v dolní čelisti. Okresní soud proto žalobce odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 15 měsíců. Dále byla všem obžalovaným uložena povinnost společně a nerozdílně uhradit poškozenému náhradu škody ve výši 1 500 Kč. Odvolání žalobce proti zmíněnému trestnímu rozsudku zamítl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 25. 6. 2024, č. j. 13 To 142/2024-189.

3. Žalovaný konstatoval, že v případě pravomocného odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu nedává § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, ale jasně stanoví, že pokud dojde k naplnění tohoto důvodu (v daném případě ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona), platnost povolení k pobytu se zruší.
4. Dále žalovaný zdůraznil, že v případě naplnění zmíněného důvodu zákon neukládá posouzení dopadu do soukromého a rodinného života. Z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) vyplývá, že do soukromého a rodinného života je možné zasáhnout v mezích stanovených zákonem. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) vyplývá, že obecný test proporcionality provedl v tomto případě již zákonodárce (viz rozsudek ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101). Podle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, je čl. 8 Úmluvy sice přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, ale k jeho potenciální aktivaci musí vznést cizinec konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Teprve poté je správní orgán povinen se s ní vypořádat. Žalobce porušení čl. 8 Úmluvy nenamítal a ani ze správního spisu nevyplývá žádná mimořádná skutečnost, která by svědčila o rozporu se zmíněným článkem.
5. Páchání trestné činnosti podle žalovaného nesvědčí o náležité integraci žalobce do české společnosti. Žalobcovo protiprávní jednání nemělo jen shodou okolností nezávislých na vůli žalobce daleko závažnější či fatální dopad na poškozeného. Do nepříznivého postavení se žalobce dostal sám vlastním jednáním. Zrušení pobytového oprávnění není dalším postihem za trestnou činnost, ale důsledkem pravomocného rozhodnutí, který je předpokládán zákonem. Po osvědčení a vycestování z ČR bude mít žalobce možnost opět požádat o nové pobytové oprávnění, bude-li mít o to zájem. Dále žalovaný s odkazem na judikaturu připomněl, že neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR, a je proto věcí suverénního státu nastavit podmínky pobytu cizích státních příslušníků.
6. Zrušení pobytového oprávnění není podle žalovaného ani v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, neboť její čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 připouští možnost oddělení dítěte od rodiče. Žádné ustanovení zmíněné úmluvy nestanoví požadavek, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. V případě oddělení dítěte od rodičů úmluva požaduje zabezpečení pravidelného osobního kontaktu. Zrušení povolení k pobytu není totožné s vyhoštěním, jedná se o dočasné opatření, přičemž žalobci není zakázán další pobyt v ČR. Zrušením povolení k pobytu není žalobci ani odepřen výkon rodičovských práv. Žalobcovo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nezletilé dítě má udělen pobyt do 8. 12. 2025 a aktuálně nelze předjímat, zda požádá o jeho prodloužení a zda bude případné žádosti vyhověno.

7. Podle žalovaného nedojde ani k porušení nebo ohrožení nejlepšího zájmu dítěte. S odkazem na nálezný Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, žalovaný konstatoval, že nejlepší zájem dítěte nelze plošně aplikovat na všechna řízení a že by musely existovat výjimečné a mimořádné okolnosti, které by převážily ve prospěch žalobce a jeho nezletilého dítěte. Takové okolnosti nebyly zjištěny. Žalobce sám se přitom nijak nevyjádřil. V této souvislosti žalovaný odkázal také na rozsudek ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Azs 313/2020-46, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že to byl naopak účastník řízení, kdo nebral ohled na nejlepší zájem svých nezletilých dětí a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost společného soužití. Totéž platí i v případě žalobce. Nejlepší zájem nezletilého nelze používat jako štít proti zrušení pobytového oprávnění za situace, kdy žalobce sám žádné ohledy nebral.
8. Nezletilý syn žalobce a jeho matka nemají udělen trvalý pobyt, ale mají povolení k dlouhodobému pobytu platné do 8. 12. 2025, přičemž nelze předjímat, zda si požádají o prodloužení a zda bude případné žádosti vyhověno. Zásah do nejlepšího zájmu nezletilého způsobil již žalobce svou trestnou činností a je pouze na něm, jakým způsobem budou společné soužití realizovat do budoucna. Založením rodiny nevzniká cizinci faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2022, č. j. 2 Azs 230/2021-37). Dále žalovaný odkázal také na rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, podle kterého ani skutečnost, že má cizinec na území ČR nezletilé dítě, nemůže převážet nad zásadním porušením veřejného pořádku, kterého se svou trestnou činností dopustil. Ani zásada nejlepšího zájmu dítěte není „trumfovou kartou“, která by přebila jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Právo cizince na rodinný život nelze absolutizovat ani za situace, kdy má na území nezletilé dítě.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
10. Napadené rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné a nezákonné, protože se žalovaný dostatečně nevypořádal s existencí soukromého a rodinného života žalobce na území ČR. Žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželkou. Kromě trestní zachovalosti splňuje všechny podmínky. Žalobce uložený peněžitý trest i náhradu škody za léčení a rozbitá rovnátka uhradil. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí s odkazem na trestní rozsudek bez dalšího dokazování.
11. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené ve vztahu k dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce opětovně stejně jako ve správním řízení dokládá a zdůrazňuje, že má na území ČR veškeré rodinné a materiální zázemí, a to manželku a nezletilé dítě (nar. X). V ČR je rovněž zaměstnán. Žalobcova trestná činnost byla ojedinělým excesem z jinak řádného způsobu života. Nechal se vyprovokovat k neadekvátní reakci ze strany bývalého brigádníka, který kradl v jejich obchodě, napadl ho a velice lehce jej zranil. Byl mu přitom uložen zcela minimální trest na samé spodní hranici trestní sazby. Žalobce rozhodně není žádným nebezpečím či ohrožením pro veřejný pořádek v ČR. Za trestnou činnost se omluvil a vyjádřil nad ní lítost.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

12. Dále žalobce citoval rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, podle kterého je třeba posuzovat přiměřenost dopadů v souladu s čl. 8 Úmluvy a hodnotit nejlepší zájem dítěte, a ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51, body 15-17, který se vyjadřuje rovněž k nejlepšímu zájmu dítěte. Žalobci není zřejmé, na základě jakého dokazování žalovaný dospěl k závěru o přiměřenosti dopadu rozhodnutí. Žalovaný nehodnotil důkazy důsledně a ve vzájemné souvislosti, jak mu ukládá § 50 odst. 4 správního řádu. Neprovedl ani účastnický výslech žalobce podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nezjišťoval, zda je v možnostech rodiny realizovat rodinný život ve Vietnamu. Omezil se pouze na konstatování, že mu zákon nedává žádnou možnost výběru z alternativ, přestože disponuje výpisem z evidence cizinců týkající se žalobcovy manželky a dítěte, jejichž osobní údaje v napadeném rozhodnutí ani nezmínil.
13. Závěrem žalobce odkázal na pozměňovací návrh poslance Jana Hamáčka (sněmovní tisk č. 203), kterým byl změněn zákon o pobytu cizinců, podle kterého bylo účelem novely zrychlení ukončení pobytu v případě bezpečnostních hrozeb a v případě řízení o správním vyhoštění. To přitom není případ žalobce. Nemožnost podat odvolání považuje žalobce za nepřiměřenou a podle něj se nejednalo o úmysl zákonodárce.
14. Žalovaný zkrátal na právech také žalobcovu manželku a syna, kteří měli být podle § 27 odst. 2 účastníky řízení. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že převážná část žaloby pouze cituje rozsudky vydané v jiných věcech a zakončena zmatečným odkazem na pozměňovací návrh poslance Hamáčka.
16. Dále žalovaný zdůraznil, že žaloba neslouží k odstraňování žalobcovy nečinnosti v průběhu správního řízení. Soud nemůže napravovat procesní pasivitu účastníka řízení. Žalobce osobně převzal dne 9. 11. 2024 oznámení o zahájení řízení obsahující poučení o jeho právech a dne 30. 11. 2024 osobně převzal vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady. Žalobce však vůbec nereagoval a v rámci správního řízení zůstal zcela nečinný. Skutečnosti uvedené v žalobě přitom mohl a měl uvést již ve správním řízení. Tvrzení žalobce o zkrácení na právech považuje žalovaný za pouze formální námitku, neboť není zřejmé, čím k němu mělo dojít. S otázkou dopadu do soukromého a rodinného života se žalovaný vypořádal v souladu s aktuální judikaturou. Tvrzení žalobce o ojedinělém excesu považuje žalovaný za účelové. Žalobce vědět měl a mohl, že spácháním úmyslného trestného činu, přijde o povolení k dlouhodobému pobytu.
17. Žalobcem zmíněný rozsudek č. j. 6 Azs 422/2017-29 je pro nynější věc irelevantní, neboť se týká zrušení trvalého pobytu z důvodu dlouhodobé nepřítomnosti cizince na území. Přílehlavý není ani odkaz na rozsudek č. j. 10 Azs 234/2023-51, neboť v něm Nejvyšší správní soud správnímu orgánu vytkl, že se nezabýval tím, co účastník řízení v řízení uvedl. Žalobce však ve správním řízení neuvedl nic a s žalovaným nekomunikoval. Žalovaný nemůže předjímat myšlenkové pochody žalobce ani to, zda vůbec v ČR zůstat chce apod.
18. K odkazu žalobce na § 50 správního řádu žalovaný poznamenal, že stěží se může vypořádat s návrhy a důkazy, které žalobce neuvedl a nedoložil. Totéž platí pro neprovedené výsledky. Žalobce provedení výsledku ve správním řízení nenavrhoval. Z žaloby nadto není ani patrné, co mělo být výsledkem zjištěno. Z judikatury nadto vyplývá, že provedení výsledku je Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

mimořádným úkonem pro situace, kdy není možné informace získat jinak, což posuzovaná věc není. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobcovy rodinné vazby byly žalovanému známy a nejlepším zájmem žalobcova syna se žalovaný posoudil.

19. K odkazu na pozměňovací návrh poslance Hamáčka žalovaný odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023. Je zřejmé, že žalobcův zástupce kopíruje tuto námitku z jiných žalob, které byly bezúspěšné.
20. K odkazu žalobce na § 27 odst. 2 správního řádu žalovaný konstatoval, že žalobce nepožádal o přiznání statusu účastníka řízení pro manželku a syna. Z žalobcovy námitky navíc není patné, jak a čím mělo být do jejich práv zasazeno.
21. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobce přicestoval do ČR dne 20. 6. 2023, v ČR tedy není ani dva roky a již byl pravomocně odsouzen. Je tak zřejmé, že zde není integrován a že nemůže mít zpřetrhané vazby s domovskou zemí. Nositelem oprávnění, na které se členové rodiny slučují, není žalobce, ale jeho manželka. Manželka a syn žalobce tedy nejsou na žalobcově pobytovém oprávnění závislí. Na rodinné vazby žalobce ve správním řízení nijak neupozorňoval. K tomu žalovaný citoval četnou judikaturu

IV. Posouzení žaloby soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Rozhodl přitom bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovým postupem účastníci (implicitně) souhlasili.
23. Žaloba není důvodná.
24. S ohledem na obsah žaloby soud úvodem připomíná, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu (není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti). Žalobní bod je proto způsobilý projednáním v té míře obecnosti, v níž je formulován. Míra precizace žalobních bodů pak do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, body 31 a 32).
25. Posuzovaná věc se týká zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, které žalovaný zrušil podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Proti naplnění hypotézy těchto ustanovení žalobce v žalobě nic nenamítá. Zcela obecně pouze uvádí, že žalovaný rozhodl bez dalšího dokazování.
26. Ze správního spisu je však nepochybné, že žalobce byl trestním rozsudkem okresního soudu č. j. 1 T 78/2023-152 ve spojení usnesením zdejšího soudu č. j. 13 To 142/2024-189 pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin. Obě trestní rozhodnutí jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

součástí správního spisu a žalovaný na ně v napadeném rozhodnutí odkázal. K závěru o naplnění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebylo třeba provádět další dokazování.

27. Jak vyplývá již z jeho samotného znění, pro naplnění jeho hypotézy je podstatné pouze pravomocné odsouzení, a to za spáchání úmyslného trestného činu. Pohnutka pachatele nebo okolnosti, které vedly ke spáchání trestného činu, nejsou relevantní. V rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, Nejvyšší správní soud výslovně upozornil, že závěry, které učinil ve vztahu k § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (požadavek na posouzení intenzity zásahu do života žadatele a na posouzení závažnosti spáchaného trestného činu z hlediska společenské nebezpečnosti), nejsou aplikovatelné v případě § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť toto ustanovení „*správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu*“ (blíže viz body 24 a 25 citovaného rozsudku). Ke shodnému závěru, tedy že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu, dospěl Nejvyšší správní soud také např. v rozsudku č. j. 6 Azs 163/2015-47, bod 21.
28. Soud proto dospěl k dílčímu závěru, že ve vztahu k naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu dostatečně doloženo.
29. Žalobní námitky se týkají především posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
30. V souvislosti s posouzením dopadů do rodinného a soukromého života cizince je třeba zdůraznit, že v případě zrušení pobytového oprávnění z důvodu spáchání úmyslného trestného činu [§ 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] provedl obecný test přiměřenosti již zákonodárce, neboť na rozdíl např. od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 posouzením přiměřenosti (viz též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). V běžných případech a v obecné rovině lze totiž předpokládat, že spáchání úmyslného trestného činu bude převažovat nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života.
31. Takový přístup zákonodárce není ojedinělý a týká se řady ustanovení zákona o pobytu cizinců. Pro tyto případy Nejvyšší správní soud dovodil, že i přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13 a judikaturu tam citovanou, nebo výše zmíněný rozsudek č. j. 10 Azs 256/2019-39, bod 15).
32. Na tomto základním východisku je postaveno i napadené rozhodnutí, neboť žalobce se v průběhu správního řízení nijak nevyjádřil, přestože k tomu měl dostatek příležitosti. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 9. 12. 2024 převzal oznámení o zahájení řízení o zrušení jeho povolení k pobytu a dne 30. 12. 2024 převzal vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Po celou dobu správního řízení však zůstal zcela pasivní a nijak se nevyjádřil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se dopadu do žalobcova

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

soukromého a rodinného života proto plně odpovídá žalobcově procesní pasivitě, a není proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce neuplatnil žádnou konkrétní námitku, která by ve smyslu č. j. 10 Azs 310/2019-32 aktivovala povinnost žalovaného zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života na základě čl. 8 Úmluvy.

33. Nadto, žalovaný dopad do rodinného a soukromého života, včetně dopadu na nezletilého syna žalobce, ani přes žalobcovu pasivitu neopomněl, a vyjádřil se k nim v míře obecnosti, která vyplývala ze zjištění, že žalobcova a manželka a syn disponují povolením k dlouhodobému pobytu, které je platné do 8. 12. 2025. Více informací o rodinném životě žalobce vlastní vinou neposkytl, žalovanému proto nelze vytýkat, že se této otázce nevěnoval podrobněji. Žalobce nepravdivě v žalobě tvrdí, že opětovně stejně jako ve správním řízení dokládá a zdůrazňuje, že má na území ČR veškeré rodinné a materiální zázemí. Ze správního spisu nevyplývá, že by učinil jakékoliv vyjádření a ani v žalobě netvrdí konkrétní podání, v němž měl takové vyjádření učinit. V žalobě žalobce ani nevysvětlil, proč tvrzení o rodinných vazbách neuvedl již ve správním řízení. Krom toho, i žalobní tvrzení o dopadu o soukromého a rodinného života zůstalo ve zcela obecné rovině.
34. V této souvislosti lze dodat, že je výhradně na cizinci, aby v řízení (a to i vedeném z úřední povinnosti) tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63, a mnohé další).
35. Již z těchto důvodů nemůže být žaloba úspěšná.
36. Soud dále doplňuje, že, jak opakovaně konstatoval Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“), smluvní státy Úmluvy jsou podle mezinárodního práva zásadně oprávněny samy stanovit podmínky vstupu cizinců na své území a pobytu na něm (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 1985, *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království*, stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81, bod 67, nebo ze dne 21. 10. 1997, *Boujlifa proti Francii*, stížnost č. 25404/94, bod 42). Úmluva cizincům rovněž nezaručuje právo na vstup nebo pobyt v určité zemi. Smluvní státy tak nejsou povinny umožnit cizinci usadit se na jejich území (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014, *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, bod 103).
37. V nyní posuzované věci je podstatné, že žalobce, jeho manželka i nezletilé dítě jsou státními příslušníky třetího státu. Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, viz také např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, body 21 a 22, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25, bod 24). Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země společného pobytu jeho rodiny.
38. Především pak čl. 8 ani jiné ustanovení Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu, pokud řešení nabízené vnitrostátními orgány umožňuje dotčenému

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

jednotlivci bez překážek vykonávat jeho právo na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek ESLP ze dne 13. 10. 2016, *B.A.C. proti Řecku*, stížnost č. 11981/15, bod 35). Tento závěr převzal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41).

39. V již zmíněném rozsudku č. j. 6 Azs 163/2015-47 Nejvyšší správní soud poukázal také na to, že „povolení k dlouhodobému pobytu je omezeno dobou, na kterou bylo vydáno, a uplynutím této doby pozbývá samozřejmě platnosti; nelze pak logicky hovořit o ochraně nějakých nabytých práv nebo oprávněných zájmů, neboť jejich trvání bylo časově podmíněno. To neznámá, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 [Úmluvy], případně do jiných základních práv. **Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv** (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), **slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky** (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“ (body 23 a 24, zdůraznění doplněno).
40. Přestože je zrušení pobytového oprávnění výraznějším zásahem do života cizince než jeho neprodloužení, lze podle soudu tyto závěry přiměřeně vztáhnout i na zrušení dlouhodobého pobytu, neboť i ten je ze své povahy dočasný a s jeho ukončením musí cizinec počítat, a to nejen v případě uplynutí doby platnosti, ale i v případě, že se dopustí takového protiprávního jednání, se kterým zákon spojuje zrušení povolení k pobytu.
41. Obdobně k této otázce přistoupil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022-27, ve kterém řešil situaci ukončení přechodného pobytu stěžovatelky, která měla na území ČR dítě, jenž mělo české občanství a o něhož stěžovatelka výlučně pečovala. Nejvyšší správní soud shledal, že pokud by byla stěžovatelka nucena opustit ČR, zatímco by dcera zůstala v ČR a nebyla by zde osoba, která by oni pečovala, došlo by k rozporu s nejlepším zájmem dítěte, pokud by naopak byla dcera fakticky nucena následovat stěžovatelku a vycestovat, došlo by k rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Ani tyto důsledky však podle Nejvyššího správního soudu nebránily zamítnutí prodloužení pobytového oprávnění, neboť se stěžovatelka dopustila obcházení zákona, s nímž zákon o pobytu cizinců spojuje právě rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu. Podle Nejvyššího správního soudu by bylo nelogické, pokud by stěžovatelce nemohl být pro zásah do rodinného a soukromého života jejího i její dcery ukončen přechodný pobyt, získaný proto, že je matkou občana EU, který své občanství získal obcházením zákona. Nejvyšší správní soud připustil, že k určitému zásahu do rodinného a soukromého života dojde, zdůraznil však, že je nutné zohlednit okolnosti, za kterých k ukončení přechodného pobytu došlo.
42. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že „ani rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, ani udělení výjezdního příkazu není přímým zásahem do práv stěžovatelky a její nezletilé dcery, neboť nevede k nucenému vycestování z území ČR. Napadené rozhodnutí sice ukončilo dosavadní pobytové oprávnění stěžovatelky, nicméně z něj lze dovodit, že tento „výsledek“ není definitivní.“ Dodal, že „[u]končení přechodného pobytu a stanovení lhůty k vycestování vede k tomu, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

cizinci je stanovena určitá doba, po kterou je na daném území „tolerován“ (obdobně působí i samotný výjezdní příkaz). Jakkoliv má vydání výjezdního příkazu vést primárně k přípravě na vycestování cizince z území ČR, nemůže-li cizinec vycestovat, má právo v době platnosti výjezdního příkazu požádat o povolení k přechodnému pobytu, mj. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců.“

43. Takové řešení má k dispozici bezesporu i žalobce po zrušení dlouhodobého pobytu, neboť ani z nyní napadeného rozhodnutí nevyplývá jeho nucené vycestování, přičemž obdobně jako v citované věci by podle soudu bylo nelogické, pokud by žalobci nemohl být pro zásah do rodinného a soukromého života ukončen dlouhodobý pobyt, přestože se dopustil úmyslného trestného činu, s čímž zákon spojuje bez dalšího zrušení tohoto pobytového oprávnění, a rodinný a soukromý život lze dostatečně zabezpečit prostřednictvím jiného institutu. Takovým postupem nemůže dojít k porušení čl. 8 Úmluvy, neboť jak již soud výše zdůraznil, ten nedává cizinci právo na konkrétní typ pobytového oprávnění. Zrušením povolení k dlouhodobému pobytu sice dochází k odnětí pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavení nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinou. A případné hrozící porušení základních práv je třeba řešit prostřednictvím víza za účelem strpění.
44. Ostatně Ústavní soud nedávno rovněž konstatoval, že „zrušení povolení k přechodnému pobytu představuje podstatně menší zásah do práv cizinců než v případě jejich vyhoštění, neboť není spojeno se zákazem pobytu na území ČR. Stěžovatelka může usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území ČR. Správní orgány i soudy přiléhavě poukázaly na to, že například může podat žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění jejího pobytu na území ČR podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že jí ve vycestování brání překážka na její vůli nezávislá.“ (usnesení ze dne 3. 5. 2022, sp. zn. I. ÚS 7/22).
45. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce má k dispozici právní prostředky zajišťující, že nemusí bezodkladně vycestovat do země původu, a tudíž nedojde ani k porušení základních práv (čl. 8 Úmluvy), které by s nuceným vycestováním do země původu mohlo být spojeno. Jinými slovy, jediným řešením žalobcovy situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků ČR, včetně Úmluvy, není nutně pouze zachování platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu. V situaci, kdy žalobce svým trestněprávním jednáním zapříčinil, že nesplňuje zákonné podmínky pro toto pobytové oprávnění, bylo její zrušení v souladu se zákonem.
46. Pro posuzovanou věc však je podstatné, že soužití žalobce s jeho dětmi lze řešit prostřednictvím víza za účelem strpění, a proto nemůže být zrušení jeho pobytového oprávnění v rozporu s čl. 8 Úmluvy (srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33). S ohledem na vietnamskou státní příslušnost všech členů žalobcovy rodiny není rovněž vyloučeno, aby rodinný život realizovali ve Vietnamu. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádnou překážku, která by realizaci rodinného života ve Vietnamu bránila.
47. Z téhož důvodu nehrozí, že by v důsledku napadeného rozhodnutí mohlo dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte. K této otázce soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27 (body 33 a 39), ve kterém Nejvyšší správní soud Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zdůraznil, že relevantní judikatura (a to ani rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37) nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy.

48. Podle citovaného nálezu patří do třetí kategorie řízení o vyhoštění osoby pečující o dítě (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, bod 52), což ostatně uznává i žalobce. Rozhodnutí o zrušení pobytu představuje méně intenzivní zásah než vyhoštění, proto není důvod řadit jej do první či druhé kategorie vymezené Ústavním soudem. U třetí kategorie se přitom podle Ústavního soudu *„otevřít širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější“* (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, bod 53).
49. V této souvislosti je třeba zdůraznit, jak již soud výše podrobně vysvětlil, že dosavadní pobytové oprávnění žalobce není jediným prostředkem, který umožňuje soužití žalobce s jeho dětmi. Jejich společné soužití může být plně zabezpečeno buď realizací rodinného života ve Vietnamu, anebo pokud by tomu bránila nějaká objektivní překážka (takovou překážku však žalobce netvrdí) prostřednictvím víza za účelem strpění (srov. výše odůvodnění k zásahu do rodinného a soukromého života). Z tohoto důvodu není napadené rozhodnutí, které vychází z výše citovaného nálezu, v otázce nejlepšího zájmu dítěte nepřezkoumatelné ani nezákonné. Žalovaný věnoval posouzení nejlepšího zájmu dítěte dostatečnou pozornost (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 260/2020-27, bod 39, nebo rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 18), a to i přes naprostou pasivitu žalobce ve správním řízení.
50. V této souvislosti soud připomíná též ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje, že si žalobce *„před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.“* (výše citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 51, obdobně také rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, bod 13, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, bod 22, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, bod 17, ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, bod 27, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, nebo výše citovaný rozsudek č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 21).

51. Výše uvedené závěry do značné míry předurčují posouzení důvodnosti ostatních dílčích žalobních námitek.
52. Žalobce namítal, že žalovaný neprovedl jeho účastnický výslech. Této námitce soud nepřisvědčil.
53. Podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 „[s]právní orgán *může* za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení“ (zdůraznění doplněno). Již ze samotného znění citovaného ustanovení tedy vyplývá, že provedení výslechu není nezbytnou podmínkou pro rozhodnutí ve věci.
54. Judikatura Nejvyššího správního soudu považuje provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34).
55. K funkci výslechu účastníka řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil také např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl: „Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 33). Obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43 (bod 21), Nejvyšší správní soud uvedl, že důkaz výslechem účastníků je důkazem pouze podpůrné povahy, jehož provedení je namísto především tam, kde dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. Je proto na účastníku řízení, aby tvrdil, jaké konkrétní skutečnosti mají být jeho výslechem prokázány a proč je nelze prokázat jinými důkazními prostředky.
56. Žalobce v průběhu správního řízení nenavrhл provedení svého účastnického výslechu, žalovaný proto nebyl povinen se vyjádřit k tomu, proč účastnický výslech neprovedl. Zároveň z výše uvedeného je patrné, že v pobytových věcech cizinců je účastnický výslech považován za subsidiární důkazní prostředek, nelze-li dokazovanou skutečnost prokázat jinak. V posuzované věci žalovaný nezpochybnil rodinné vazby žalobce a zároveň s ohledem na absenci žalobcova vyjádření v průběhu správního řízení nevyvstala potřeba podrobnějšího dokazování ohledně rodinného života. Jak již soud výše uvedl, v daném typu řízení je žalovaný povinen zkoumat případný dopad do rodinného a soukromého života pouze ke konkrétní námitce. V žalobě žalobce ani neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti měly být výslechem prokázány. Krom toho, jak již soud výše podrobně rozebral, ani případný závěr o nepřiměřeném zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života by nevedl k jinému výsledku řízení, neboť byly splněny podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

a zároveň žalobce má k dispozici jiné účinné právní prostředky k ochraně jeho základních práv.

57. I bez provedení účastnického výsledku byl skutkový stav zjištěn dostatečně. S ohledem na výše uvedené nebyl žalovaný povinen zjišťovat, zda je v možnostech žalobcovy rodiny realizovat rodinný a soukromý život ve Vietnamu.
58. Dále žalobce namítl, že žalovaný zkrátil na právech a oprávněných zájmech žalobcovu manželku a syna, neboť je nepovažoval za účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. K této námitce soud zdůrazňuje, že pokud by žalovaný nejednal s manželkou a synem žalobce jako s účastníky řízení, ač tak s nimi jednat měl, jednalo by se o porušení procesních práv pouze těchto osob. V takovém případě by však nedošlo ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce (srov. § 2 s. ř. s.), tj. k zásahu do jeho právní sféry (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. vyžaduje buďto *přímý* zásah do právní sféry žalobce nebo alespoň zásah do ní v důsledku porušení *jeho práv* v předcházejícím řízení. Zkrácení procesních práv ostatních účastníků, pokud se oni sami svých práv nedomáhají, by tak nemohlo být pro závěr o důvodnosti této žaloby dostačující, neboť žalobci zde schází aktivní věcná legitimace. Žalobce proto nemůže být s touto žalobní námitkou úspěšný (srov. již zmíněný rozsudek zdejšího soudu č. j. 54 A 5/2023-41 potvrzený rozsudkem č. j. 2 Azs 135/2023-33).
59. V rozsudku č. j. 54 A 5/2023-41 se soud již také vyjádřil k nedůvodnosti poukazu na důvodovou zprávu novely zákona o pobytu cizinců (pozměňovací návrh poslance Hamáčka), z níž vyplývá, že primárním účelem novely bylo „*[z]rychlení ukončení pobytu cizince na území v případě bezpečnostních brozeb a v případě řízení o správním vyhoštění*.“ V posuzované věci soud považuje za nepochybné, že žalobce naplnil hypotézu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žalobní námitky tento závěr účinně nezpochybnil. Důvodné není ani tvrzení o nepřiměřenosti absence odvolání, neboť možnost podat odvolání proti správnímu rozhodnutí není povinným stupněm, který by byl zákonodárce povinen zavést. Takovou povinnost ústavní pořádek nestanoví. Žalobce má možnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, a tím je zaručeno právo na spravedlivý proces.
60. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani nezákonným. O naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není pochyb a odůvodnění k zásahu do soukromého a rodinného života, resp. nejlepšímu zájmu dítěte odpovídá procesní pasivitě žalobce a skutečností, které žalovaný mohl znát z úřední povinnosti.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

61. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. července 2025

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A. v. r.
soudkyně